

ישנו בימינו..

צייר
עלי מאפקהרי

כתבה
ליילה חאקים אלאהי

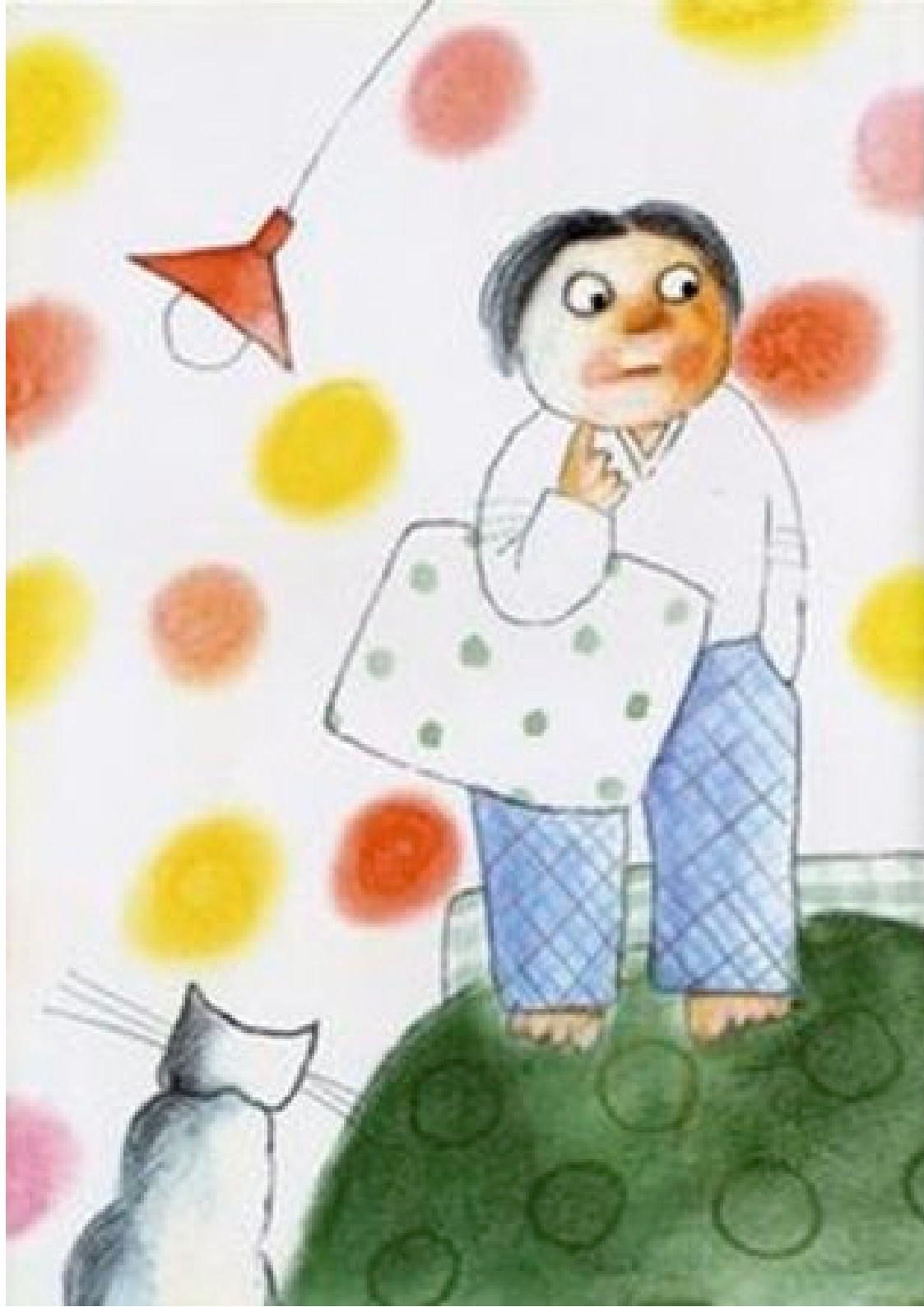
באותו לילה לא יכולתי להירדם.
נלחמתי עם כלי המיטה
והפרעתי לאחי הגדול,
שישן באותו החדר.
אחי קרא לאמא.

כרגיל, אמא באה לעזרתנו.
היא התחילה לספר "היה היה פעם.."
אחי הפסיק אותה ואמר "לא, לא, ספרי לנו
סיפור אחד. סיפור שמתחיל "ישנו בימינו.."
אבל אמא אמרה
"אינני מכירה את הסיפור. מה הוא?"
ואחי אמר
"אז אני אספר ותקשיבו לסיפור שלי."

ישנו בימינו ילד שהוא נבוכ מאוד, כי
הוא גמלוני ולא יודע איך לנהוג כדי לא
לבלבל את מה שהוא עושה.

אם הוא ממהר בבוקר ולא מסדר טוב
את החוברות והספרים שלו בתרמיל,
הוא אחר כך רושם את ההכתבות
במחברת החשבון, נאלץ להציץ לספר
של חבר בשיעור המדע, ולצייר
בעפרון שחור בחוברת החשבון!

ואם הוא מחליט לסדר יפה בערב את
תרמיל בית הספר, הוא נאלץ לעבוד
עד חצות.

ולמחרת בבוקר הוא בא לבית הספר
ישנוני ובעיניים טרוטות.

אם הוא מחליט לצחצח היטב את
שיניו, אמא שלו אומרת "יקירי, אתה
מצחצח את שיניך כבר שעה. האם זו
תחתית של סיר חרוך?"

אבל אם הוא ממהר לצחצח שיניים,
אומר לו רופא שיניים "לא צחצחת את
שיניך, בני. לכן הן נרקבות ואני צריך
לעקור אותן!"

אם הילד שבסיפור שלי מתלבש
בבוקר בחיפזון, הוא מוכרח להשגיח
בבית הספר שהילדים לא ישימו לב
שהגרביים שלו בצבעים שונים או
שהסודר שלו הפוך. אחרת הם ילעגו
לו.

אבל כדי להתלבש בקפידה הוא צריך
לקום בארבע בבוקר.

ואם הוא ממהר כדי להגיע
לאוטובוס בית הספר, הוא
מועד וקורע את מכנסיו.

אך אם הוא מחליט ללכת
לאט ובזהירות, הוא מאחר
לאוטובוס. ואז הוא רוצה
לבכות, וסובל כי מתאפק לא
לבכות.

אם הוא לא רץ מהר במשחק כדורגל,
החברים צועקים "מהר, מה אתה
מחכה!"

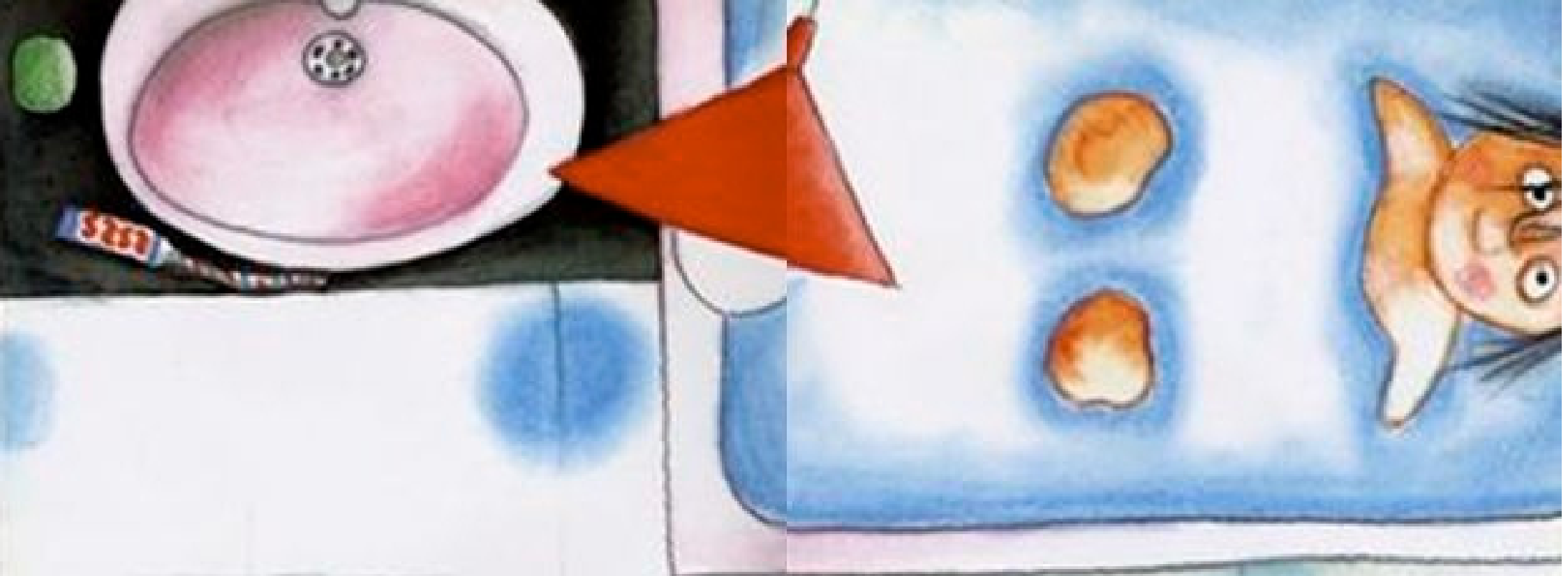
אך אם הוא ממהר, הוא מאבד את
הכדור.

אגב, לאחרונה בעטתי שני שערים
עבור קבוצה שלי!

אם הילד שבסיפור מחליט לאכול לאט
ובזהירות, הארוחה נמשכת. ואז הוא חייב
לוותר על תוכנית הטלוויזיה האהובה עליו, כדי
להספיק להכין את שעורי בית.

אבל אם הוא אוכל מהר, היוגורט נמרח על פניו,
פירורים מפזרים על השולחן ובסוף הוא מקבל
כאבי בטן.

אם הוא מתרחץ היטב, הברז נשאר פתוח
זמן רב, והמים מתבזבזים.

אבל אם הוא ממהר, הסבון נשאר על
השערות והפנים עדיין מלוכלכים. ואז אמא
אומרת לו לחזור ולהתרחץ.

לכן הילד שבסיפור שלי הוא נבוך ומבולבל ולא יודע מה עליו לעשות. הוא רק יודע שאם מישהו מחליט לספר סיפור, הוא צריך להתחיל "אם לא יהיה אף אחד הוא לא יהיה בכלל."

כי אנו מאחרים אם מקפידים מאוד ולא ממהרים, אבל אנו מבלבלים דברים אם ממהרים ומקפידים פחות!

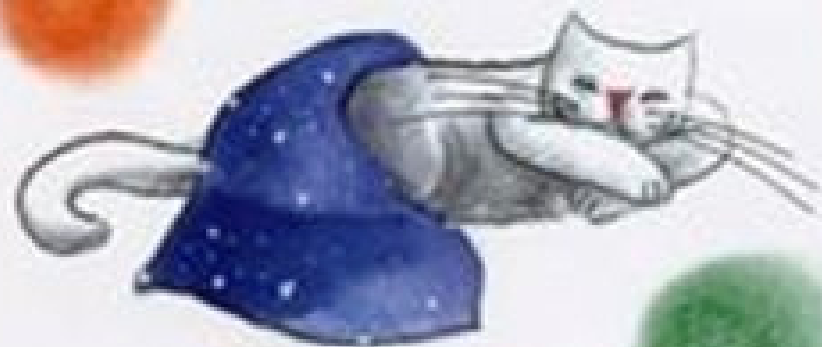

אמא אמרה "יקירי, למרות שהילד
שבסיפור שלך מאוד דומה לך, זה
בכלל לא סיפור חדש. אני מכירה
אותו בעצמי, היית יכול להתחיל
ב'היה היה פעם..' ולא היה כל
הבדל בין סיפורים שלי ושלך. סוף
הסיפור הוא שהילדים והמבוגרים
עוזרים אלה לאלה למצוא דרך
ביניים בין 'יותר' ו'פחות' וקוראים
לזה 'במידה'. כך פותרים את
הבעיה".
אחי אמר "כמה יפה. לא יכולתי
בעצמי למצוא סיום לסיפורי."
ואני אמרתי "איזה סוף טוב
לסיפור."

ואז פיהקתי. גם אחי פיהק ואמר "נדמה לי
שלספר סיפורים מעייף ומרדים יותר
מאשר לשמוע אותם."
ואמא אמרה "נכון! מוטב שתישן עכשיו.
מחר בבוקר, לא מוקדם ולא מאוחר, נחפש
ביחד את 'במידה'. אז תשתחרר מה'פחות'
וה'יותר!'!"

**צחקנו. אמא נישקה לשנינו ועוד לפני
שאמרה לנו "לילה טוב" שנינו התחלנו
לשקוע בעיר החלומות.**